

Australien vælger side

Australierne går nu helhjertet ind for at bekæmpe drivhuseffekten. En væsentlig del af elproduktionen skal baseres på bioenergi og skovbruget skal forbedres, så det kan blive i stand til at optage langt større mængder kulstof end hidtil.

Af Niels Heding

Australien - en hel verdensdel, rig på ressourcer og tyndt befolket - har i løbet af de sidste to til tre år foretaget en kovending hvad angår "drivhuseffekten" og dermed også bioenergien.

Hvor australierne tidligere var afvisende overfor udgiftskrævende foranstaltninger til at nedbringe atmosfærens indhold af drivhusgasser, går man nu mere helhjertet ind for sagen.

I dag anerkender de problemet og er indstillet på at deltage i det internationale samarbejde for i fællesskab med andre at søge en løsning.

Biobrændsler

Ligesom i Danmark er den australske el-produktion hovedsageligt baseret på kul, som landet selv har rigelige mængder af. Australierne har nu sat sig det mål, at senest i 2010 skal 34 PJ af elproduktionen baseres på bioenergi.

Samtidig er man interesseret i at få startet en produktion af ethanol som erstatning for benzin. I den forbindelse er en helt ny fabrik under opførelse med et statstilskud på 40 millioner kroner. Råvaren er træ.

Til styring af statens investeringer i udviklingen af vedvarende energi har den australske regering etableret "Australian Greenhouse Office", som disponerer over midler til:

- Et demonstrationsprogram for vedvarende energi (50 millioner kroner per år).
- Støtte til kommercialisering af vedvarende energi (250 millioner kroner).
- Et forskningsprogram (150 millioner kroner per år).
- Et udviklingsprogram (200 millioner kroner).
- Et skovrejsningsprogram, der skal tredoble plantagearealet inden 2020.
- Et affaldsprogram, der skal sikre, at alt brændbart husholdnings- og industriaffald anvendes til energiproduktion. Samtidig skal deponering af brændbart affald trappes ned og til sidst forbydes.
- Et program for internationalt samarbejde, der blandt andet har medført, at Australien nu deltager i en række af Det internationale Energisamarbejdes (IEA) aktiviteter.

Kulstofbinding

Australien rummer enorme skovarealer, der spænder fra en tørkepræget savanne med stor afstand imellem træerne til tropiske regnskove. En betydelig del af den bedre skov er ryddet til landbrug og græsningsmarker. En del af denne jord er udpint, og regeringen satser nu på at få tredoblet plantagearealet fra 13.000 km² til 40.000 km² inden år 2020.

På dette område har australierne en klar opfattelse af det potentiale, som kulstofbinding i land- og skovbrug rummer. Dels som et middel til at nedbringe atmosfærens indhold af drivhusgasser, dels som middel til at vedligeholde og forbedre land- og skovbrugets bæredygtighed. At omfattende skovrydning fortsætter er dog et stort problem for det australske samfund.

Det australske "Greenhouse Office" stiller i den forbindelse et betydeligt beløb til rådighed for forskning og udvikling. Programmet er så nyt, at man i efteråret 2000 er i færd med at vurdere de første 160 ansøgninger om tilskud. Målet er, at man skal kunne dokumentere en årlig binding af to millioner tons kulstof ved forbedret land- og skovhusholdning i 2008.

Som det fremgår, ser man problemets løsning i en kombination af en nedsættelse af udledningen af drivhusgasser ved at erstatte fossile brændsler med biobrændsler og samtidig udvikling af en skov- og landbrugshusholdning, der på dokumenteret måde fremmer kulstoflagring i vegetationen.

Kulstofbeviser

Et kulstofbevis dokumenterer binding af en bestemt mængde kulstof, og det australske skovbrug regner med at sælge beviser for kulstofbinding. Man tilbyder allerede nu virksomheder, der forventer at få pålagt nedskæring af deres udledning af kultveilde, at investere i skovrejsning. Skovrejsningens kulstofbinding kan disse virksomheder formentlig modregne i deres regnskab over udledt kultveilde.

I efteråret 2000 har to australske og et japansk el-værk købt sådanne beviser. Det japanske el-værk køber kulstofbindingen i 10.000 hektar plantage, som anlægges 1999 - 2008. Prisen udgør - med forbehold for en vis usikkerhed - 40 danske kroner per tons kulstof, som skoven binder. Betalingen beregnes på grundlag af en gennem-

snitlig årlig binding på seks tons kulstof per hektar om året. Det vil sige, at skovdriftens økonomi hvert år forbedres med 240 kroner per hektar.

For at fremme forhåbentlig fremtidig handel med kulstofbeviser er man enedes om en såkaldt "Carbon Accounting Standard". Heri beskrives, hvorledes beregningen af kulstofbindingen udføres - også i mindre plantager - og angiver, hvor meget kulstof, der kan udbydes til salg.

"Grønne" certifikater

At el - produceret på basis af affald, træ eller halm er væsentlig dyrere end el produceret på fossile brændsler - er et problem, som Australien deler med mange andre lande. At fjernvarme er næsten ukendt i Australien, gør ikke problemet mindre, fordi den varmeproduktion, som er forbundet med el-produktion, i mange tilfælde ikke kan sælges og dermed bidrage til at dække omkostningerne.

Ved en kombination af investeringstilskud, teknisk udvikling og introduktion af "grønne" certifikater, forsøger man at løse dette problem. Ifølge en ny lovgivning er el-distributøerne

forpligtet til at købe disse certifikater. Hvis de vægrer sig, er der indbygget en bødemekanisme i loven, som skal fremme købelysten. På denne måde skal de ekstra omkostninger ved "grøn" el fordeles på alle forbrugere.

Et godt eksempel

Først og fremmest er der grund til at glæde sig over, at dette store engelsktalende land nu aktivt går ind for at nedbringe atmosfærens indhold af drivhusgasser. Der er ingen tvivl om, at det australske eksempel kan medvirke til at beslægtede lande som for eksempel USA og Canada ændrer deres noget mere tilbageholdende politik på området.

Og selv om Australien ligger langt væk, så støttes den nye klimapolitik af så store offentlige midler, at danske virksomheder, der fremstiller udstyr til affaldsforbrænding, træforbrænding, vindmøller og lignende bør holde et øje med de forretningsmæssige muligheder i Australien.

Niels Heding er ansat i Forskningscentret for Skov og Landskab, som er en af de fire partnere i Videncenter for Halm- og Flisfyring.